

cuiusque Prouinciæ, aliorumque eiusmodi muniõrum obeundõrum derunt: sed non obstat, quominus verum sit quod diximus, Arelatum olim Metropolim fuisse totius Narbonensis latè sumptæ ante Constantinum.

Nec minus certum est ex hac limitum contractione ortam esse Arelatensis Episcopi contentionem cum Viennensi, quæ à Patribus Concilij Taurinensis postea dirempta est. Cæpit Viennensis Episcopus ab institutione

Conc. Taurin.
Can. 2.

Viennensis Prouinciæ Metropolitanæ officia gerere, cum Nicænum Canonem obseruari curarunt summi Pontifices, quo præceptum est, vt quisque Metropolitanus sua contentus sit Prouincia. Cum autem vnica esset Prouincia ciuilis Viennensis, quinam eius & Arelatensis Episcopi Suffraganei essent, liquido non constabat. Quapropter horum vterque per totam

Prouinciã Metropolitanæ iura exercebat, vt discitur ex Leone Papa, dum ait in decisione dictæ contentionis: [Consideratis allegationibus vtriusque partis præsentium Clericorum, ita semper intra Prouinciã vestram, & Viennensem & Arelatensem ciuitates claras fuisse reperimus, vt quarundam causarum altera ratione, nunc illa in Ecclesiasticis priuilegijs, nunc ista præcelleret: cum tamen eisdem commune ius quondam fuisse à gentibus proderetur.] Vnde quamuis Marinus Arelatensis subscribens Concilio I. ciuitatis suæ, se ex Prouincia Viennensi dicat, non tamen hunc Viennensi Metropolitano subiectum, eiusque Suffraganeum fuisse credendum est, sed coniunctum cum eo Metropolitam huiusce Prouinciæ. Arelatum clarissima ciuitas erat, & Vienna illustris Metropolis, vt infra dicemus: ambae in eadem Prouincia Ciuili, quæ hæcenus diuisa non fuerat. Cum ergo decretum est à Synodo Nicæna, vt per suam quamque Prouinciã ius Metropolitanæ singuli haberent, Viennensis id per Viennensem Prouinciã exercere cæpit: nec tamen destitit Arelatensis, qui à primis sæculis illo positus erat. Quamobrem plura Ecclesiæ tranquillitati parum consentanea cum sæpius orirentur, vterque à Patribus Concilij Taurinensis petijt, vt quis eorum verus Metropolitanus esset dijudicaret. Patres haud ignari antiquæ dignitatis ciuitatis Arelatensis, quam Metropolim circa hæc ipsa tempora Theodosius & Valentinianus in Nouella sua nominant, necnon iuris quod à Concilio Nicæno Viennensis Episcopus tanquam Prouinciæ Viennensis Metropolita obtinuerat, hanc tulere sententiam, qua contentio illorum terminata est, Viennensi Prouincia in duas diuisa: [Illud deinde inter Episcopos vrbium Arelatensis & Viennensis, qui de primatus apud nos honore certabant à sancta Synodo definitum est, vt qui ex eis adprobauerit suam ciuitatem esse Metropolim, is totius Prouinciæ honorem primatus obtineat: & ipse iuxta Canonum præceptum ordinationum habeat potestatem. Certè ad pacis vinculum conseruandum, hoc consilio vtiliore decretum est, vt si placet memoratarum vrbium Episcopis, vnaquæque de his viciniore sibi intra Prouinciã vindicet ciuitates, atque eas Ecclesias visitet, quas oppidis suis vicinas magis esse constiterit: ita vt memores vnanimitatis atque concordia, non alter alterum, longius sibi vsurpando quod est alij propius, inquietet.]

b Leo mag. ep. 109.
ad Episc. Prouinc.

Porro decretum istud exequens D^f Leo, hæc, vt inter eos pacem firmaret, constituit: [Vnde Viennensem ciuitatem, quantum ad Ecclesiasticam iustitiam pertinet, in honoratam penitus esse non patimur, præsertim cum de receptione priuilegij auctoritate iam nostræ dispositionis vtatur. Quam potestatem Hilario Episcopo ablatam, Viennensi Episcopo credidimus depu-

c Theod. & Valer.
Nou. quæ supra
d Concil. Nicæn.
Can. 4.

e Conc. Taurin. vbi
supra.

f D. Leo P. ep. 109.